

TAR BÉLA

ILYENKOR

*anyaméhből szakított
zizzenésnyi csöndben
lepkék kergetőznek
szívemben
szárnyukon táltos
vágyaimmal*

*ilyenkor
túl Idő és Tér
bűvkörén
mikor az ég
opál zománcára
olvadnak
a csillagok
csak szíved
harangzúgását
lebbenti
felém a szél*

*érzem
ma korábban
markol
álmomba
a reggel*

TAVASZ VOLT

*vasárnap
harangszó
hullámozott
végig a Kerten
hogy átölelje
a fiatal fákat
azon
a barackvirág illatú
reggelen
néztelek
hozzád sem értem
az ablak
nyitva volt
egy résnyire
és fény ömlött
át a résen
a párnán
széttérült hajad
gyűrött szoknyád
pihent a széken
ingedből
vállad kilátszott
rajta
szégyenlős árnyék
játszott
míg föléd
hajoltam*

AZ KÉNE CSAK

*a szemed
a szád
selyemszoknyád
mi szétszakad
a szemhéjad
mögé zárt
pillanat
holdad forró udvara
az az égő
éjszaka
homlokomra
könnyű kezed
az kéne
az a szédület
a gesztenye-nap
fűbe ájuló
barna báb
az kéne csak
szemed
a szád
virág szirmán
a lepkeszárny
szobád falán
a fény
az árny
a szédület
ég alatt
a föld felett*